

Svar:

Jeg kan bekræfte, at det på EF-Ministerråds-møde den 18. december 1987 lykkedes mig at etablere en fælles holdning til 2. skadesforsikringsdirektiv, der fastsætter regler for den fri udveksling af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne inden for skadesforsikringsområdet med det formål at skabe et fælles marked, således at forsikringstagerne kan få de billigst mulige forsikringer.

Direktivforslaget fastsætter lempelige regler for EF-forsikringsselskabers skadesforsikringsmæssige dækning af store risici gennem fri udveksling af tjenesteydelser, idet bestemmelsesstaten ikke kan stille krav om koncession, ligesom tilsynet med de tekniske reserver er underlagt bestemmelserne i etableringsstaten.

Direktivforslaget skelner ved hjælp af tærskler mellem disse »store risici« og andre risici (»masserisici«), hvor der af hensyn til forbrugerbeskyttelsen er fastsat mindre liberale regler. Tærsklerne er fastsat således, at virksomheder, som opfylder mindst to af følgende tre kriterier, betragtes som store risici: 12,4 mio. ECU i balancesum, 24 mio. ECU i omsætning, 250 antal ansatte. Det bemærkes, at direktivforslaget i en overgangsperiode til 1993 fordobler tærsklerne.

Assurandør-Societetet mener, at disse tærskelværdier er meget lave, og at der som følge af Ministerrådets beslutning den 18. december 1987 nu må gennemføres en tilpasning af den danske forsikringslovgivning, så de danske forsikringsselskaber kommer til at virke på grundlag af regelsæt, der er i overensstemmelse med forholdene i andre lande.

Direktivforslagets tærskelværdier svarer til dem, der indeholdes i 4. selskabsdirektiv om årsregnskabet for store risici.

Af tærskelværdierne følger, at alene en begrænset del af danske virksomheder vil være omfattet af begrebet »store risici«. Direktivet skønnes derfor ikke indtil videre at medføre større konkurrencemæssige forskydninger på det danske forsikringsmarked. Der kan i denne forbindelse være anledning til at nævne, at danske virksomheder og borgere altid har haft ret til selv at søge kontakt med forsikringsselskaber i udlandet, hvad navnlig erhvervsvirksomheder i et vist omfang har benyttet sig af.

Det må endvidere bemærkes, at der i direktivforslaget er en overgangsperiode til gennem-

førelse af den nødvendige justering af den danske forsikringslovgivning. I forbindelse med denne justering vil direktivets konsekvenser for det danske forsikrerhverv blive overvejet. I disse overvejelser kan indgå de eventuelle konkurrencemæssige virkninger af forskellig praksis, som anlægges i EF-landene.

Spørgsmål 22:

Vil EF-Kommissionens direktivforslag om definition af egenkapital, der giver pengeinstitutter adgang til i et vist omfang at medregne ansvarlig indskudskapital ved opgørelsen af egenkapitalprocenten, stille udenlandske pengeinstitutter konkurrencemæssigt gunstigere end danske?

Svar:

Forslaget til direktiv om definition af egenkapital åbner mulighed for at medtage en række elementer i egenkapitalen. Direktivet stiller derimod ikke krav om, at disse elementer skal indgå i de enkelte medlemslandes egenkapitalgrundlag. Det afgøres alene af de enkelte medlemslande i forbindelse med implementeringen af direktivet. Ikke alle medlemslande tillader, at ansvarlig indskudskapital medregnes ved opgørelsen af egenkapitalen. Dette gælder f.eks. Vesttyskland.

I forslaget om ændring af § 21 om egenkapitalkravet er der taget hensyn til, at ansvarlig indskudskapital udgår af egenkapitalgrundlaget. Ændringen er således ikke et udtryk for en stramning af egenkapitalkravet. Opretholdes adgangen til at tegne ansvarlig indskudskapital, må kravet om 7 pct. egenkapitaldækning blot justeres tilsvarende op, hvis forudsætningen om, at egenkapitalkravet ikke skal lempes, skal opretholdes.

Det nuværende og det foreslåede krav til egenkapitaldækning er imidlertid større for danske pengeinstitutter end for pengeinstitutter i andre medlemslande inden for EF.

Fjernelse af ansvarlig indskudskapital fra egenkapitalgrundlaget vil således ikke påvirke danske pengeinstitutters konkurrenceevne i forhold til de nugældende regler.

Spørgsmål 27:

Udvalget anmoder om ministerens kommentar til vedlagte henvendelse af 10. februar 1988